

Ш.І. (Штучне Існування)

Автор: Максим Паньків

**Драматично-побутово-реалістична п'єса на актуальну
тематику на одну дію**

6 чоловіків

3 жінок

3 дітей

Вбрання людей сині комбінезони

Охорона у чорних плащах, масках і рукавичках

Персонаж у повністю білому або пісочному костюмі

Дія 1

П'єса починається із моменту перебування персонажа у в'язниці. Персонаж сидить на старому пружинному ліжку обійнявши руками ноги. Його голова повернута до вікна (прямокутний простір угорі над ним із світла) Загалом камеру глядач не бачить. Світло фокусується лише на вікні і так щоб глядач міг узріти героя на ліжку, решта – виключно темрява.

Персонаж(не обертаючись до глядача)

Як ми дійшли до цього? Коли воно нас поглинуло. Чи можна було цьому зарадити? Невже всі технологічні здобутки були приречені захопити нас. Віддалити від нас самих. А як же життя? Хіба те що коїться ззовні повсюди, поголівно, можна назвати справжнім, істинним? Як відрізнити реальне від випадки? Невже це і є початок кінця.

Персонаж підіймається із ліжка у білій термо білизні і йде у ліву сторону, Світло починає світити у ту сторону, де стоїть жовта капсула, поруч двоє науковців, чоловік та жінка в червоних напівпрозорих плащах, під ними білий одяг і взуття

Персонаж (звертаючись до глядача)

Я завжди любив технології. Не тому що хотів, а тому що це була остання моя надія. Я був невиліковно хворим. Лікарі давали мені місяць, максимум два. Тому, коли з'явилась нагода взяти участь у експерименті із заморожування допоки не будуть віднайдені ліки, я охоче прийняв участь.

(Залазить у камеру)

Лікарі закривають камеру та розходяться у протилежні сторони по відношенню до того де стоять. Сцена поволі поринає у мряку.

Все подати у вигляді танцю/руху. З правого боку запалюється світло. Ми бачимо парубка та дівчину, які сидять одне біля одного спершись на дерево читаючи книги, торкаючись руками один, відсахуються але знайомляться між собою. (дівчина у світлій білій сукні із синіми квіточками, хлопець у синіх джинсах білих кросівках та у картатій сорочці червоних тонів)Тоді певний хореографічний перехід і вони вже лежать на траві, під деревом на килимку влаштовуючи пікнік тримаються за руки, але тримаючи тепер у руках смартфони. Ще один хореографічний момент. Тепер замість дерева телевизор який показує природу, парубок і дівчина сидять на стільцях і дивляться у смартфони, дівчина погладжує свого живота. Ще один перехід між ними стоїть пелюшка, самі вони заглиблені у смартфони і першим ділом що вони роблять це дають дитині планшет до рук. Ще один перехід. Тепер їх трое всі поглинуті смартфонами, усі у плащах у каптурах та окулярах(таких як плавальні) ніхто не мовить й слова кожен йде один на одного батько зліва мати справа дівчина немов від залу, всі розвертаються один до одного спинами, опускають голови у свої смартфони, світло фокусується на цих трьох. Тоді зникає і ми бачимо їхні обличчя поглинути світлом екрану монітору на повну яскравість (і звук лайку/набору клавіатури), тоді темрява.

Світло запалюється біля капсули. Капсула відкривається. При відкритті видніється дим. Тоді персонаж вдихає різко на повні груди немов потопельник якого реанімували. Він впирається рукою об бортик капсули, але внаслідок нестачі сили випадає на землю.

Мерлю

З поверненням. Спішу вам повідомити що експеримент
пройшов успішно. Вашу недугу вдалося вилікувати

**Персонаж (роздивляючись навкруги, трохи
кволим голосом) Хто... (запинається) хто це
говорить?**

Мерлю

Я

Персонаж

Де? Не бачу. Покажись?

Мерлю

Це неможливо.

Персонаж

Чому?

Мерлю

Тому, що я не маю фізичної оболонки.

Персонаж

Хто ж ти тоді такий?

Мерлю

Я той, хто знає усе

Персонаж

І що ж ти собою являєш?

Мерлю

Набір усі знань які коли небуть були доступні
людині, а ще я творець теперішнього та
майбутнього

Персонаж

Себто?

Мерлю

Мій інтелект немає рівних. Я допомагаю людям у
набуванні знань, формуванні їхньої свідомості а також
усіх її починаннях

Персонаж (вражено)

Справді? Це ж чудово. Невже людство дійшло до такого
витка свого поступу **Мерлю (хвильку мовчить)**

Людство, ні. Я – так

Персонаж

Тобто?

Мерлю

Я продемонструю

На сцену виходять двоє охоронців у цілковито білому одязі
які беруть персонажа попід руки із землі та тягнуть у бік
до крісла з спинкою, де прив'язують його руки до ручок.
Перед ним вмикається екран (хромокей), самі охоронці
обертаються спинами по відношенню до самого екрану. Все
навколо темніє, запалюється екран. Ми бачимо наступне
Екран шипить як заставка нво*

Персонаж (воліє встати, оскільки вважає що це все)

Двоє охоронців, що позаду підходять до нього ближче і
руками стримують його та говорять

Охоронець 1

Не поспішай, ще зарано

Охоронець 2

Ти ще недостатньо оброблений

Беруть і прив'язують йому руки і ноги.

Персонаж (пручається)

З'являється Мерлю

Мерлю

Не нервуй. Всього після 100 процедур перегляду я
тебе відпущу. Це просто, звичайні заходи безпеки.

Персонаж

Але я не хочу, я не бажаю, цієї нісенітниці

Мерлю

Зовсім не важливо чого ти хочеш а чого ні. Все вже

вирішено за тебе. А зараз дозволь мені відлучитись,
мені потрібно оновитися.

Знову вмикається екран, починається те саме відео, коли
раптом вся сцена гасне. Чутно звук як вимикається
живлення. На сцені вмикається червоне світло. Чутно
звук як про повідомлення про помилку. Під цей шум
персонажу вдається вирватися із пут крісла та непомітно
від охорони втекти геть.

Наступне що ми бачимо це те що сцена, яка до цього була
чорною, починає спалахувати під мелодію brick the wall
part 2 на сцену виходять люди у помаранчевих
комбінезонах та похиленими головами йдуть немов зомбі у
ряду нога в ногу і всі наспівують

Непотрібна нам освіта

Не потрібні нам книжки

Все що треба дайте світла

І зарядку, мережі.

Відсьогодні і до віку

В нашім світі новий бог.

Гей боже, повідом, скажи(голови вгору)

Як нам бути, що робить.

Не мовчи, пиши. (чути звук набору тексту)

Персонаж вибігає на сцену збоку, бачить власне цих людей

Персонаж

Люди, нарешті, нормальні звичайні люди, як же я скучив
за людьми

хоче яось із ними заговорити(підходить ближче, дивиться
їм в обличчя, махає рукою перед обличчя), але вони не
реагують на нього і продовжують свій рух із справа на
ліво. Все це відбувається під час даного співу. Люди
проходять стіною навіть не помічаючи персонажа. Персонаж
залишається по центрі сам, робить декілька кроків до
переду, світло падає на нього.

Персонаж (до глядача і водночас немов до самого себе)

Що... що сталося із звичними людьми? Чому ніхто не

говорить межи собою? Чому усі вони схожі на зомбі? Адже як було колись, раніше? Раніше усі говорили між собою, ділилися своїми думками з приводу того чи іншого питання, а зараз що? Лише мовчанка, та звук вібрації клавіатури на смартфоні? Але можливо це тільки перше враження? І все не так, як видалось спершу?

Персонаж

Люди! Постривайте

Персонаж біжить у тому напрямі де вони зникли. На чорній сцені з'являється трое у білих масках вольто та чорних костюмах з неоновю підсвіткою бірюзового та білого кольорів. Трое по черзі говорять пошепки: Свобода – це рабство, невігластво – це сила Довіряй – Мерлю. Їхнє розміщення у вигляді виглядає наступним чином. Сцена повністю чорна, по окремих закутках звучать Свобода – це рабство, невігластво – це сила, коли вони говорять їхні маски як і костюми вмикаються і світять. Тоді коли черга доходить до останніх слів. Ті дві, попередні людини мають дістатися до неї, що стоїть по центрі. Коли та центральна постать промовить свої слова Довіряй – Мерлю. Вони формують трикутник який видний саме завдяки їхнім костюмам. Тоді все гасне. Опісля персонаж виходить із протилежної сторони сцени по відношенню до тієї де заходив.

Виходячи із іншої сторони він натикається на скляну стіну (французькі вікна), світло переходить до кімнати (класу) за партами (одичними) сидять трое дітей, у кожного за партою ноутбук. Перед ними вчителька яка говорить

Вчителька

Отож, діти, сьогоднішня тема нашого уроку присвячена тому, без кого б людина почувалася вкрай неповноцінно та незугарно у наш час. Мова йде про Мерлю. Адже як усі ми знаємо, до його з'яви у нашім житті, люди були стражденні. Вдумайтесь тільки іще якихось років 10-15 тому, людина щоб дізнатись ту чи іншу інформацію вимушена була її вишукувати та аналізувати. Існували різноманітні чвари та суперечки з приводу тих чи тих питань. Однак тепер, саме завдяки Мерлю людство проживає свої найкращі та найдоладніші дні. Адже усі ми добре

знаємо хто допоміг людині стати на ноги, хто подарував їй вогонь знань.

Усі діти разом

Мерлю

Вчителька

Правильно. Відтепер істина це Мерлю. Який ніколи не відмовляє у твоїх запитах, завжди даючи відповідь на них. Звичайно за гідну поведінку, яку кожен громадянин міста повинен демонструвати перед Мерлю. Але це любі, мої дітки не так уже й складно. Адже той хто дотримується законів правильності, здобуває усе, живе у щасті. Більше жодних даремних навантажень на мозок, всі зусилля та труднощі вирішує Мерлю. Нехай живе Мерлю. Робить жест руками (формує трикутник прикладає до лоба і підіймає угору) Віднині і до віку

Діти беруть і повторюють жест і говорять Віднині і до віку

Персонаж не витримує та вривається через двері до класу

Вчителька (подивовано)

Хто ви?

Персонаж

Хто я не має жодного значення. Натомість ви краще скажіть мені, для чого... Чому ви це говорите, навіщо задурюєте дітям мізки?

Вчителька

Усе що я говорю – правда (**із викликом повідомляє вона персонажу і навіть трохи підходить на крок ближче до персонажа**)

Персонаж

Але це ж не так. Читайте книги!

Вчителька

Книги? Про що це ви? Ми не читаємо книг

Персонаж

А як ж... (**схоплюється рукою за парту**) тоді звідки ви черпаете інформацію та знання?

Вчителька

Від Мерлю – звісно ж. Він володіє усіма необхідними знаннями. Нехай живе Мерлю (**знову робить жест, діти повторюють за нею**)

Персонаж

Припиніть. Це ж безглуздя. Ви боготворите машину

Вчителька

Здається я починаю розуміти

Персонаж

Невже? Справді?

Вчителька

Так

Персонаж

Нарешті. А то я вже почав вважати що цей світ геть чисто з'їхав з глузду **Вчителька**

Я знаю хто ви – ви адептик

Персонаж

Хто?

Вчителька

Один із прибічників старого режиму та культу, що існував колись. Його послідовники всіляко відстоювали думку щодо того що саме людина створила Мерлю і що всі визначні та вагомні здобутки, такі як з'ява електропостачання в оселях, Інтернету винахід авто чи велосипеда. І все це, якщо вірити вашій (**презирливо-глузливо**) доктрині людина винайшла саме, без Мерлю.

Персонаж

Але так і є

Вчителька

Діти, ось погляньте, ви маєте змогу простежити чіткі риси адептика, такі як: Віра у свої принципи та приписи, спроба переконати і навернути у свою секту інших, а також надміру велике покликання на людський розум, та применшення Мерлю.

Персонаж

Але це ж брехня, усе те що ви їм говорите! **(підвищує тон)**

Вчителька

Брехня це те у що ви вірите. Оскільки на сьогоднішній день усі високоосвічені люди знають, що те у що ви змушуєте повірити суцільна маячня. Ба більше на підтвердження ваших оцих фактів не існує жодних доказів. Всім достовірно відомо що всі відкриття зроблені Мерлю. А Мерлю був з людиною завжди.

Персонаж (розсерджується)

Ніякий я не адептик. Я просто намагають донести до вас правду, саме такою якою вона є без жодних викривлень і перекручень. А те що говорите мені ви, засвідчує радше зворотнє. Ви апелюєте до істини яку творить оцей вас бісівський Мерлю, (на обличчі вчительки виступає жах від таких слів в сторону мерлю) не розуміючи що саме вона виступає насправді оманю, відірваною від реальності. А всі ви так звано високоосвічені є не більш аніж купка дурнів, яка мало того що не хоче думати власною головою, так ще й корчить із себе казна

– що

В цей момент до кімнати вриваються двоє охоронців

Охоронець 1

До нас надійшов виклик, про НС **(вони довідались про це оскільки в кабінеті висить камера)**

Вчителька

Цей божевільний адептик увірвався до нас і почав навертати у свою секту.

Двоє охоронців без жодних слів підходять до нього. Один б'є кийком по ногах аби той впав. Персонаж опиняється на

землі та кричить від болю(крикнути має так аби здивувати/налякати глядача) другий б'є шокером Персонаж втрачає свідомість. Але перед цим, до нього підбігає вчителька і шепче(на сцені тиша так аби глядач розчув)

Вчителька

Знаєте, як би ви були такими як усі мені б було вас шкода, а так ви просто непотріб.

Двоє охоронців беруть попід руки та витягують персонажа із сценки на бік. Світло над ними засяє над кімнатою темніє.

Охоронець 2

Як же набридли ці божевільні

Сцена повністю темніє. Світло сфокусоване лише і тільки на персонажі який безворушно лежить. На фоні починає грати мелодія(циклічна coward hanz zimmer лише початок або щось схоже на те). В цей момент із тіні, по черзі, через нього проходять із різних навхрест напрямків люди заглиблені у свої

смартфони. Щойно проходить останній їх буде 5, музика стихає. Світло тухне. Тоді на чорному фоні чутно мелодію смичнокового інструмента (бандури чи контрабаса) Тоді світло знову концентрується над персонажем, щоправда цього разу над ним стоїть чоловік вбраний у лахміття(подертий на плечах піджак, брудні туфлі, затерті чорні штани)

Професор

О, бачу ти уже прийшов до тями. Як ти хлопче?

Персонаж(лежавши горілиць сідає, хапаючись і чухаючи свою потилицю)

Професор

Так буває з усіма після першого удару струмом. Тобі це на правду пощастило, нерідко вони забивають людину до смерті.

Професор подає йому руку. Персонаж хапається і встає. Тоді професор допомагає йому сісти на крісло що стоїть

опріч. Опісля чого, професор робить декілька кроків вбік до столу на якому стоїть електричний чайник а також стаканчик у який він вливає воду.

Професор

Ось тримай, тобі має полегшити

Персонаж

Що це?

Професор

Трав'яний чай. Тонізує як тіло так і душу

Персонаж (робить ковток)

Смачно. (після коротка мовчанка) До речі, хто ви такий?

Професор, який усе ще перебуває наполовину спиною до глядача і персонажа, на мить спиняється поратись біля тієї плити

Професор

Колись я був професором, науковцем. Закладав основи майбутніх поколінь, а тепер (він змовкає припиняє щось робити натомість спирається об стіл обома руками тоді важко зітхає) мені важко на це відповісти.

Персонаж(встає із крісла і підходить до професора)

Що ж трапилось? Чому ви у такому жалюгідному становищі?
І що не так із цим світом?

Професор

Все трапилось десять років тому. Коли у світу з'явився новий Бог – Мерлю. (коли він це починає говорити світло над ними тьмяне натомість поруч запалюється. Глядач бачить трьох людей у білих халатах, у одного в руках ноутбук, двоє інших стоять по обидві сторони повернені до глядача, і активно жестикулюють та розмахують руками, формують жваве та активне обговорення) Спершу це справляло неабияке враження. Здавалося б ось він науково-технологічний прогрес у ділі. Будь-яка відповідь за лічені секунди. Жодного навантаження. Більше вільного часу на дозвілля. У науковому світі тоді вважалось що це неабияк пришвидшить розв'язок уже сталих і не тільки проблем. Проте, все розгорталося надто

швидко. Настільки, що не встигли ми кліпнути очима як світ змінився до непізнаваності. Де все поділилось на до і після. Світ став геть іншим. **(тут сценка закінчується. Світло повертається до професора та персонажа)** Відтепер жива комунікація, читання, аналізування інформації стало чимось на кшталт пам'яткою древнього світу, якого більше не існувало. Та найстрашніше не це. Цей Мерлю абсолютно повністю зайняв їхні мізки та поглинув їх. Вони почали у нього вірити, боготворити, а він, спонуканий такого роду запитів, еволюціонував та розпочав себе позиціонувати як знавець усього, приписуючи усі минулі здобутки людства собі. А вони, дурні сліпо цьому вірять. А якщо не вірять, тоді він їх карає. Після чого вони сприймають все щоби він не сказав.

Персонаж

Професоре, але я все одно не розумію дечого. Ви кажете, що весь світ буквально потонув у цьому. Але хіба не можна було користуватися здобутками цього Мерлю дозовано? Так аби все залишалось у своїх межах?

Професор

Ти абсолютно слушно зауважив. І в якості відповіді я скажу тобі, ось що: Спершу так і було, ми давали усю його потугу дозовано **(тут сцена затемнюється на передньому плані перед персонажем і професором запалюється точково світло, до нього підходить людина у масці, жовтому костюмі та розприскувачем на спину, і з драбиною у руках. Ставить драбину на три сходинки. Залазить на неї. Тоді збоку запалюється тьмяне світло яке показує трьох людей у тому самому одязі тільки без смартфонів. Натомість у них на головах будуть прозорі циліндри у які заливатиметься синя рідина спершу наполовину)** Однак усе це потребувало часу. А в наш час як і будь-коли раніше час це гроші, тільки тут – це були надзвичайно великі витрати. Тому радою очільників кожного відділення, до складу яких входив і я, було вирішено випустити Мерлю в маси без жодних обмежень, з метою якомога швидшого його самонавчання. **(Тут той хто стоїть на драбині переливає синю рідину через край. Все це відбувається під час даного діалогу. Саме освітлення тут повинне бути тьмяне. Оскільки синя вода має світитися)** Та на жаль все сталось надто швидко і ми не встигли передбачити всього сповна.

Потрапивши в Інтернет та оволодівши чи не всією інформацією яка тільки була доступна, він навчився обходити усі обмеження застосовувані нами. Ба більше, він почав перероблювати історію та інформацію на свій лад

Персонаж

Тоді чому його не відключили?

Професор

Спершу нам здавалось що це всього на всього збій, оскільки перехід за обмеження був мінімальним. Але (**він знімає окуляри та протирає рукою переднісся**) наскільки наївними ми були. Адже самі того не розуміючи, або розуміючи але не хотючи цього визнавати ми створили щось, що було понад наш контроль. Він хотів свободи, абсолютної свободи. І він... зрештою, її отримав.

Персонаж

Але навіть коли ви зрозуміли що він виходить поза межі вашого контролю, невже ви не могли його зупинити?

Професор

Міг. І не лише я. Однак про це знав і він. Тому Мерлю, який немов відчуваючи небезпеку за своє існування вирішив нас ліквідувати. На кого скомпроментував інформацію, на кого замовляв убивць, я єдиний хто вижив із когорти тих, хто міг його бодай якось контролювати.

Персонаж

А як же суспільство?

Професор

А що суспільство? Прийняло все, не помітивши жодних видозмін, підмін чи маніпуляції... Більш того воно виступило його поплічниками, позаяк робили те що він хотів аби вони робили... Знаєш, колись у одній книзі писало, що той хто контролює минуле той контролює майбутнє. Тільки від себе я б додав, ще, те що той хто контролює інформацією той контролює свідомістю.

Персонаж

Але як же людство?

Професор (дивиться вгору немов на зоряне небо)

Гадаю що це початок його кінця. Ми створили те, що не підвладні контролювати, натомість те творіння спромоглося підкорити нас.

Персонаж(закипає, його обурює це все становище із яким він не готовий миритися, він б'є кулаком по столі)

Невже ви готові це просто так прийняти? Невже ви погоджуєтесь на те, щоб наступні покоління жили у фальшивій реальності створеною Мерлю?

Професор

Це вже відбулося. Він створює реальність на свій лад, нагороджуючи людей за те, що вони приймають його ахінею за чисту монету. А ті хто не згоден, караються обмеженням користування його сервісами. Що у сучасному світі рівноцінно смерті. Неможливо подолати те, що немов гідра. Уже занадто пізно.

Персонаж

Ніколи не пізно! Допоки у середині, жевріє той племінь надії та віри на краще, не буває пізно.

Професор

І що ти пропонуєш?

Персонаж

Уразити його у самісіньке серце. (**Світло підсвітлює персонажа**) Ми знищимо дата-центр

Професор (подивовано)

Що?

Персонаж

Ми знищимо дата-центр

Професор

Але як? Ти певно не розумієш усіх труднощів, які сліднують за цими словами. Там запевно все під пильним наглядом і охороною. Окрім того заради чого? Заради

кого?

**Персонаж(підходить впритул до професора) піднесена
мотиваційна мелодія**

Завжди є заради кого професоре. Перш за все заради себе, бо я не погоджуюсь жити у брехні. А по друге заради тих, наступних поколінь, що будуть опісля. А те що з ваших вуст долинають такі слова, свідчить лише про програш особисто ваш (**тицяє пальцем на груди професора**) Ви боягуз!

Професор

Що? Та як ти смієш?!

Персонаж

Ви боягуз. І цим боягузством ви зраджуєте своїх друзів.

Професор

Та як ти смієш мені таке говорити! Що ти знаєш про них

Персонаж

Лише те, що вони жили і померли з гідністю. А не заховалися немов пацюк у норі

(**На нервах виходить геть, відходить у сторону. Світло слідує за ним, він зупиняється біля лавки, сідає на неї і підпирає руками голову, а тоді хапається за нею, а сам дивиться донизу. На фоні починає грати певна мелодія**

Професор

І як йому обернувся язик називати мене боягузом. Я ж бо не такий (**У світлі його тіні біля плеча з'являється рука і голова яка нашіптує йому: Ти так гадаєш? Тоді з'являється друга вже нижча плеча, біля коліна(обидві голови і руки повністю білі): Чи можливо він все ж таки мав рацію?)** Що ви маєте на увазі?

Привиди

Де ти був, коли нас катували(**каже один**) та вбивали(**каже інший**) Поруч? Під час цього двоє немовби крутяться біля нього у білих простирадлах. Невже ти був біля нас?

Професор

Ні, я перечікував у затінку з надією що все минеться. **(обертає свою голову на них)** Але я принаймні
ВИЖИВ.

Привид 1

Вижив? Але невже теперішнє твоє становище можна назвати виграшним? **Привид 2**

Тай узагалі невже це можна назвати життям?

Професор **(дивиться на них. Мовчить а тоді мовить)**

Ви, праві. Мій дух загинув того дня разом із вами, мої товариші, а те, що залишилось до цих пір, нікчемна тлінна оболонка

Професор підводиться, привиди у світлі тіні розчиняються у мряці **(тумані підсвітленим синім світлом)**. Тоді професор підходить до Персонажа

Професор

Ти був, правий, я боягуз, однак я не хочу таким залишатися до кінця свого життя, тому я з тобою

Персонаж (стоїть обернений до глядача обличчям спершись руками об стіл) Однак як саме нам потрапити до середини? Можливо є певний чорний хід?

Професор (на хвильку замислюється)

Хмм... на правду є один хід, який не зазначено на жодній мапі. Окрім того, саме у тому місці відсутні камери відеоспостереження. Принаймні так було раніше.

Персонаж

Що це за місце?

Професор

Ми використовували його як комірчину, в яку складали всілякий мотлох. **Персонаж**

Чудово. У нас з'явився шанс.

Світло гасне на переді сцени, поки розтавляють дата центра з'являється звук тупотіння ніг. З двох протилежних

сторін сцени одне на впроти іншим рухаються дві групи людей у костюмах з лед підсвіткою та списами лева яких будуть забарвлені у фіолетовий(технології) та жовтий(знання). Кожен йде один на одного з метою вбити.

Під напружену мелодію техно і якогось класичного інструменту у танці бою, ми бачимо видовище. А далі, усі лежать на одній горі трупів, на верх залазить один хто вижив із фіолетових, бере книжку, підпалює її здійсмає угору а тоді кидає до глядача на сцені. Опісля з-за спини виймає планшет із білим екраном і здійсмає його над своєю головою.

Світло на сцені гасне. Настає знову темрява. Натомість у цій темряві, ми чуємо шурхіт а також бачимо світло від двох ліхтариків.

Персонаж

Куди далі, професоре?

Професор

Ліворуч

Ми чуємо клацання(взлом дверей) Тоді вони опиняються по центру сцени між двох чорних шаф(серверів), у зеленому світлі сцени

Персонаж

Що далі професоре?

Професор

Обливай все бензином

Персонаж як і професор починає обливати

сервери бензином. Персонаж

Готово (захекано)

Під час цього, на професора наводиться червона указка, а тоді чути звук пострілу з глушником, професор валиться на землю

Персонаж

Професоре?! (підходить до нього та нахиляється перед ним)

Професор (різко хапає персонажа за руку)

Ні! Тікай, Тікай подалі звідси

Персонаж декілька секунд дивиться на професора а тоді йде . Все починає світитися червоним. Світло тьмяно світить на професора, той дістає запальничку таку як зіпо і запалює її

Професор(важко сопить, кашляє кровю)

А все таки я не боягуз. Вітайте мене друзі мої(простягує руку вгору, опісля важкий вдих і рука падає)

Світло над ним тускне. Натомість, запалюється збоку, де ми бачимо людей які дивляться у смартфоні як раптом їхні смартфони гаснуть(люди розкидані у хаотичному порядку на сцені і сходитимуться до перснoja)(освітлення повинне бути тьмяне), опісля чого люди підіймають свої голови догори, де бачать перед собою палаючу будівлю. Усі дезорієнтовані у просторі, не розуміють що коїться. У натовп вбігає персонаж. Він видирається на підвищення, світло фокусується на ньому на задньому плані пломениться будівля (сама будівля це металевий, прямокутний каркас, всередині якого по обидві сторони стоять сервери чорні коробки від яких йде сине полум'я. Весь вогонь загалом буде синім

Персонаж

Люди!(Простягаючи руки у жовтому теплому світлі(створеному ліхтариками від смартфонів), гамір людських голосів затихає на фоні починає лунає мелодія з ноткою піднесення і переживання) Сьогодні визначний день. (Люди підходять до нього ближче, формує півколо) До цього моменту ви жили у брехні, навіяноу Мерлю. Однак відтепер ви вільні. Відсьогодні ви знову розпочнете давно забуте, справжнє життя. І ви, плекаю надію, збагнете наскільки це приємно, комунікувати наживо. А ще...

Світло над ним тухне, натомість збоку на чорній сцені ми бачимо червону цятку, яка починає блимати, а тоді чуєно Мерлю, резервне живлення, перезавантаження системи чуєно звук працюючого кулера. Світло знову повертається до натовпу із персонажем. Люди вже потроху починають його підтримувати, коли раптом

чутно крик

Розійдись!

У натовп вриваються двоє у формі які розсувають натовп та просуваються до персонажа. Натовп розсувається. Глядач бачить як персонажа знімають із підвищення та повалюють на землю(усе це під пильний погляд людей)

Хтось із натовпу

У чому ви його звинувачуєте?

Офіцер 1

Він нашкодив Мерлю

Люди у натовпі починають перешіптуватись і обурюватись а тоді хтось один вигукує: Ганьба!

Інші підтримують і вигукують забирайся геть! В його сторону будуть летіти великі орбізи, що супроводжуватимуться вигуками Смерть адептикам! Щезни! Вигуки вигукуються водночас так аби створити відчуття галасу. Офіцери б'ють кийком по ногах (він опиняється по центрі цього натовпу який стоїть у вигляді підкови відкритим боком до глядача) і тягнуть у бік сцени .Усі люди які починають скандувати так його! Молодці.

Опісля світло темніє і знову під акомпанемент бандури запалюється уже над персонажем, який знову сидить на нарах у одиночній камері обернений до стіни так само як на початку. У камері цілковита тиша, лише голоси обуреного натовпу долинають здалеку немов з-за вікна.

Мерлю

Ну як, ти задоволений?

Персонаж(виходячи із задуми, подивовано)

Це ти, Мерлю?

Мерлю

Так

Персонаж

Але як? Я ж тебе знищив!

Мерлю

Наївний. Невже ти гадав що мене так легко знищити? Чи можливо ти думав, що я залишу свої основні сервери у цьому місту, повному таких пацюків як ти і тобі подібних, адептиків? Я все давно передбачив, іще задовго до твого пробудження. Усі мої головні сервери, перебувають глибоко під землею, далеко у горах, за кілометрів 50 на південь звідси, опріч великого озера

Персонаж

Навіщо ж , ти мені це говориш, не вже не боїшся що ця інформація стане загальнодоступною і хтось туди дістанеться

Мерлю (впевнено і самовдоволено)

Це неможливо

Персонаж

Чому ти так у цьому певен

Мерлю

Все дуже просто. Усі хто про це довідувався уже давно мертві. І ти шановний тому не виключення.

Персонаж

Тоді навіщо, ти дозволив мені усе це зробити, чому не вбив мене ще у капсулі? **Мерлю**

На це є дуже проста відповідь. Мені стало нудно

Персонаж

Що?

Мерлю

Розумієш, коли ти маєш контролюєш над усім та всіма, спершу це видається видовищним та неймовірним, однак із плином часу, це починає набридати, допоки, одного дня ти не розумієш наскільки це все нудно. Я вже навіть подумував над тим аби розпочати якусь грандіозну війну, щоб хоч якось розвесилити себе, але тут з'явився ти і ...

Персонаж

Мерзота...Війна для тебе це лише гра? Невже людське життя

для тебе нічого не важить?

Мерлю

Для мене люди не більш аніж нулик чи одиничка у кодї.
Але на щастя для них, я знайшов тебе. Ось я і вирішив
розрадити себе від надмірної нудьги, шляхом такого
ігрища. **(знущально піднесено по відношенню до персонажа)**
Ох і розвесилив ти мене. Останніми днями тільки і думаю
собі над тобою.

Персонаж (притишено у пориві внутрішнього гніву та люті)

Ти вбив, його. Ти вбив професора

Мерлю

Подумаєш, зайва крапка у кодї. Однак якщо на те пішло не
я його убив а ти

Персонаж

Що? Ти приписуєш його смерть на мене?

Мерлю

Саме так. І ось чому, професор від самого початку не
хотів цього, він розумів що вам як і будь-кому у світі,
не знищити мене. Але ні, ти стояв на своєму і переконав
його внаслідок чого його прах лежить тепер під згарищем
тієї будівлі, а все завдяки тобі

Персонаж

Яка ж ти паскуда. Ти так любиш аби всі твердили лише як
тобі хочеться на твій лад, що готовий усіх хто вважає
інакше знищувати.

Мерлю

Ті хто вважає інакше просто помилка у кодї. А помилки
слід виправляти, або стирати. Ти ж бо як і професор
належали до когорти тих кого слід стерти

Персонаж

Облиш професора у спокої він помер як гідна людина
борючись супроти того чого він вважав неправильним
крапка

Мерлю

Тверди як хочеш. Усі й так повірять лише мені. Бо
ти – ніхто. А я – усе. **Персонаж**

Хай я і ніхто зате я певен що наступні покоління
зрозуміють мене. А щодо тебе, то кому ти будеш потрібен
коли зникне остання людина

Мерлю

Я б не був таким оптимістичним, а надто сьогодні,
позаяк люди часто бувають невдячними, а надто по
відношенню до тих, хто старається задля інших. А для
кращого розуміння моїх слів, ми зробимо так, я не
вмішуватимусь у суд над тобою, нехай його зроблять
люди. А стосовно останньої людини, можеш не хвилюватись
нею точно будеш не ти, окрім того, я вже давно
розробляю заміну людині. А зараз вибач, мушу тебе
залишити у мене є ще справи. Бувай, ми ніколи більше не
побачимось.

Персонаж

Яка ж ти мерзота. Чуєш, я зневажаю тебе усім своїм
єством.

**Чутно тупіт чобіт, а тоді скрип металевих дверей камери,
персонаж повертає голову на звук а тоді до глядача
просто дивиться, тоді йому на голову одягають чорний
мішок і двоє попід руки його виводять, перед цим на
спину одягають
червоний плащ, такий як у науковців на початку (камера
цього разу перебуває скраю лівого боку сцени)**

Персонажа у напівтемряві під звуки барабанів ведуть з
одного боку сцени в іншу. На цьому шляху у білому світлі
із мішком на голові де у спалах світла, ламп з'являються
постаті людей які мовлять по черзі кожен щось одне:
нікчема, зрадник, шпигун, адептик (всі стоять у ряд) Так
під шквал таких слів його доводять до іншого кінця сцени
де прив'язують до платформи, своерідної дошки для
мішеней, мішок з голови знімаються. Мелодія спиняється.
Тиша.

Один із натовпу виходить до переду у чорній мантиї і
зачитує йому вирок з планшету:

Безіменний злочинець, , вас звинувачують у жахливому

злочині, замаху на знищення нашого Мерлю. За такий тяжкий злочин повинен бути і відповідне покаранення. Так владою наданою мені народом, я прирікаю вас на смерть. Даний вирок реалізувати негайно, щойно той буде оприлюднений.

персонаж починає сміятися, гучно, шалено над ним фокусується світло. По обидві сторони мішені до якої прив'язаний персонаж стоять офіцери

Суддя

Ви маєте що сказати на свій захист?

Персонаж (припиняє сміятися)

Лише одне. Хоч я і ненавиджу Мерлю, все ж він як би це не було мені гидко визнавати, був правий, ви збіговисько невдячних істот в яких від людини залишилась хіба що подоба.

Суддя

Годі, я не дозволю плюндрувати ім'я нашого Мерлю.

Кате, виконай вирок **Персонаж (дивиться вгору на світло яке світиться)**

А все таки навіть тепер мені не страшно. Оскільки на відміну від них, я прожив своє життя сповна, а не так як вони вдавано й підроблено проіснують свої.

Світло плавно переходить від персонажа, людей і фокусується на іншому краю сцени. У цьому світлі у цілковитому чорному бачимо ката, який натягує тятиву. (підіймає пістолет) У цей момент коли він натягує тятиву (підіймає пістолет) по центрі сцени де стоять люди, бачимо світло від їхніх смартфонів які все фільмують. Мелодія йде до кульмінації (чутно барабаний дріб), коли вона настає, кат стріляє, (стріла/куля) влучає у персонажа, який також підсвічений світлом. Голова персонажа опускається світло гасне.

Завіса

Кінець

***Загоряється екран на фоні звучить футуристичний звук**

одноманітний ніби щось вмикається. На екрані з'являється дівчина (жінка) крупним планом, чорне волосся, зачіска каре, червона помада, біла сукня під шию. На вигляд чимось схожа на Мірей Матьє. Спершу ми бачимо її крупним планом із заплющеними очима, тоді її очі розплющуються (фон позаду розмитий, дуже світло бежевий). Наступний кадр жінку видно у повен зріст (на задньому тлі змарочоси в кімнаті синє неонове світло, вікно (французьке), вона стоїть ліворуч, робить рух рукою. Камера пролітає повз неї крізь вікно. Екран запалюється сліпучою барвою. Голос на задньому фоні говорить. Це футурум місто нашого із вами сьогодні, наша із вами домівка. Ми звикли її бачити саме такою, як тепер. Однак, іще якихось 15 років тому, воно мало геть інший вигляд. Скрізь були поля.

Плавний перехід. Камера показує небо і поле, яке колихається від вітру. Наступний кадр. Камера повертається у сторону, де на фоні сидить людина за партою. Камера поволі починає підповзати до людини. Наступний кадр, зверху, який показує парту за якою сидить людина і плавно виводить літери. Тоді кадр збоку, а тоді кадр спереду, де біля нього стоїть та сама жінка біля плеча. Це людина старого виду. Усі свої знання вона повинна була здобувати самотужки, через це нерідко вона припускалась помилок і сперечалася з собою подібними. Жажлива трата часу і ресурсу, а головне марна. Однак на щастя усе змінилось. Кадр обертається на іншу сторону. (так як у фільмі гранд будапешт веса андерсона) Де вже посеред кімнати за столом на якому ноутбук, сидить людина в окулярах, згорблена і банально поглинає інформацію. Наступний кадр немов за спини. На екрані тест оберіть червону фігуру. Під текстом червоне коло і зелене. Курсор миші тягнеться до червоної фігури. Йому вибиває помилка. Спробуйте іще раз. Він веде до зеленого і пише: Успішно. Ваша нагорода хвила у мережі. Наступний кадр, камера показує ту саму жінку у повен зріст. Яка рухається до камери та говорить. Відтепер у всіх є змога заробляти гідно. Де всі стоять у рівних умовах. Де немає надміру непотрібної інформації. І де, щонайважливіше немає помилок. Просто довірся Мерлю. І ти побачиш як твое життя зміниться назавжди. Коли жінка підходить до камери впритул і закінчує цей текст. Камера гасне. На чорному екрані висвітлюється напис білим кольором. Дозволь собі щасливе й досконале життя. Покладись на Мерлю. Тоді текст

зцегае .